په سلګيو کې موسکا

دشعرونو مجموعه

احمد فؤاد لامع

WWW.SAMSOOR.COM

د کتاب چاپ ټوله حقوق د خپروونکي او دانلائن حق ئې يوا ځي د سمسور پاڼي سره
محفوظ دي

سریزه

احمد فواد لامع مې په هغه لومړنی لیدنه کې په زړه خوږ ولګېد. تر هغه وخته مې دی د یوه تکړه ژورنالیست او خوږ ژبي ویاند په توګه پېژاند.
دده احساسات، خبرې او کړه وړه به مې چې لیدل، تل را سره دا پوښتنه وه چې لامع ولې شاعر نه دی؟ تر هغې ورځې مې دده شعرونه په مطبوعاتو کې نه و تر سترګو شوي او نه مې په ادبي غونډو او مشاعرو کې لیدلی و. یوه ورځ یې له نورو پانو سره، خپل یو شعر هم راوووړ چې ویې ګورم. ښکلی شعر و، ومې لوست او خوند مې ترې واخیست.
وروسته له هغه راته څرګنده شوه چې لامع صاحب نه یوازې ژورنالیست او ویاند دی بلکې ښه شاعر او تکړه کیسه لیکوال هم دی خو لا زموږ په ادبي کړیو کې ډېر مشهور نه و. رښتیا زیات شمیر شاعران شته چې ډېر مشهور دي خو ډېر ښه شاعران نه دي او ډېر ښه شاعران شته چې لا ډېر یې د شاعر په توګه نه پېژني. که اجازه وي، لا دا به هم ووایم چې شته داسې کسان چې شعرونه یې نه دي لیکلي خو زما په اند شاعران دي. زه داسې کسان پېژنم چې په عادي خبرو کې یې د شعر جوهر پیدا کولی شو.
د ازادي راډیو خپرونو ته کله کله له کلیو څخه ځوانان داسې شعرونه رالېږي چې د ډېرو مشهورو شاعرانو شعرونه یې مخې نه دي. د کلیوالو په لیکونو او عادي خبرو کې داسې څه لیدلی شو چې تر ډېرو نظمونو لوړ دي.
ددغو خبرو له یادولو څخه مې مقصد دا و چې زموږ عادت دی هغه څوک ښه شاعر بولو چې ډېر مشهور وي، شعرونه یې له راډیو او ټلویزیون څخه اورو او په مطبوعاتو کې یې تل لولو. راځئ چې په شعر قضاوت وکړو نه په شاعر.
احمد فواد لامع هم له هغو شاعرانو څخه دی چې په مطبوعاتو کې یې ډېر شعرونه نه خپریږي او دا لومړني شعرونه یې د نوښت زیری له ځانه سره لري:

بیا مې ځان وموند لالهاند د برخلیک په کوڅې
بیا د تاریخ پر څلورلارې باندې ودربدم
بیا مې د شک څپو د فکر د دریاب پر مخې
خپل وزرونه د توپان په ښه وغوړول
د پرون اوښکې مې تر اوسه پورې سترګې څارې
زه د هغو تر شا راتلونکی مې خړ پړ وینمه.......

دا د ښاغلي لامع د شعرونو لومړۍ ټولګه ده. په دې ټولګه کې د غزلو، څلوریزو، مخمس، چاپاره، نظمونو او ازادو شعرونو ښې بېلګې راټولې شوې دي. شاعر هم په مقفع شعرونو او هم په ازاده شاعرۍ کې بریالی بریښي:

د تقدیر په تور ځنګلهٔ کې لالهاند وم
د سیندونو د موجو په شان ځپاند وم
زړه مې تنګ و ددې دهر له چوپتیا نه
شوم ستومانه له ژړا نه، له خندا نه
.....تر پایه

یا:

تهٔ شبنم شه د نرګسو، زه به اوښکه توپاني شم
تهٔ رنګینې وربخې راوړه، زه به مینه باراني شم
تهٔ دې سترګې کړه راغبرګې، مړینه ژوبله دې زماوي
تیز ناوک دې راګوزار کړه، زه به موخه صیادي شم
...تر پایه

د لامع غزلونه صمیمي، ساده او روان دي. په غزلو کې ښکلي ژبني او تصویري ترکیبونه کاروي، وزني نیمګړتیا نه پکې تر سترګو کیږي:

رانه غوښتي مې دلدار دي یو څو کرښې
د زخمي زړګي غمخوار دي یو څو کرښې
دا مې سترګو کې سرخي د وینو نه ده
ستا د مینې له انګار دي یو څو کرښې
...تر پایه

لامع صاحب په دې ټولګه کې د ازاد شعر هم په زړه پورې بېلګې شته چې په دې څو کرښو یې بسنه کوم:
...خدایه څراغ غواړمه
داسې د مینې څراغ
چې سپینې وړانګې یې اثروشیندي

او دا د هيلو سيوری
د ژوندون لاره کې په ما پسې شي.

ښاغلی لامع مينه ناک انسان دی. دی په ريښتني مينې باور لري او هغه کسان غندي چې مينه تش يو هوس بولي. دغه راز کسان له مينې څخه رټل شوي بولي:
مينې پر تا باندې باور بايللی
ته رټل شوی يې د عشق له کوره
تا يې په شونډو کې هوس لټاوه
تا يې په غېږه کې اورونه غوښتل
هغې د مينې باران واوراوه ستا پر دښتې
خو تا هغه سپېڅلې ځاځکې،
د نښه ناک کوکنارو سرو ګلو ته
د ودې سا بلله....
په دې شعري ټولګه کې داسې شعرونه هم وينو چې د خپل شعريت ترڅنګ، داستاني ارزښت هم لري. د (**مانې**)، (**د خوناب ګلی**)، (**وروستی خبره**) او (**ګلونه وروسته**) شعرونه يې ښې بېلګې بللای شو.
د افغانستان ستر ليکوال او ادبپوه، ارواښاد استاد محمد صديق روهي به ويل:
"د هېڅ يو شاعر ټول شعرونه اوله درجه نه دي. "
د لامع صاحب په دې ټولګه کې هم ښايي يو نيم داسې شعر وي چې ستاسې خوښ نه شي. ما په دې وروستيو کې د لامع صاحب ځيني نور ښکلي شعرونه هم لوستي و چې په دې ټولګه کې يې نه دي چاپ کړي. داسې معلومېږي چې ښاغلی لامع مو نورو شاعرانه ښکلاوو ته نور هم په انتظار کې پرېږدي. لامع صاحب هڅاند او زيارکښ شاعر دی، که همداسې خپل رياضت ته ادامه ورکړي، په راتلونکي کې به که خدای(ج) کول، دده د لا ښو شعرونو لوستونکي واوسو.
دده ته د همدغې مجموعې د چاپ مبارکي وايم او د لا زياتو بريو هيله يې کوم.
په مينه او درنښت
علم ګل سحر
کابل – خارندوی مېنه
د 1385 ل کال د لېندۍ 11 مه نېټه

دغه ټولګه

ځيني کسان شعر او شاعري يو تفنن ګڼي او يا وايي چې هنر يواځې د هنر لپاره دی. خو زه پر دې باور نه يم. زما په اند ، لکه څنګه چې پوهانو ويلي هر انسان پخپل ذهن کې شاعر دی خو ځيني خپل د ذهن شاعرانه احساسات د کاغذ پر مخ ليکي، ځيني يې د انځورګرۍ په هنر کې ځرګندوي او ځيني نور چې دا لارې ورته بندې ښکاري، په يو ډول نه يو ډول دغه سپېڅلي احساسات له خپل روان څخه راباسي او په هغۀ سره خپل د روح بار سپکوي.

زۀ دا ادعا نه لرم چې ګواکې د شعر په ليکلو مې ددغو احساساتو د وتلو لاره په بريا سره موندلې ده، خو فکر کوم چې د زړه له بې شمېرو غوټو څخه مې يو څو غوټې، نيمګړې خلاصې کړې دي. دغه غوټې که په کمزورو ټکو يا بيتونو خلاصې شوې وي، پکې خپله بې وسي منم او له تاسو هيله کوم چې پخپلې مهربانۍ دغه نيمګړتياوې له پامه وغورځوئ.

دغه وړه ټولګه مې هغې ته چې په ټول ژوند کې يې راته د مينې او
لورېينې درس راکړی، له ټولو څخه يې سپېڅلې، بې پايه او نه پرتله
کېدونکې مينه رابخښلې او په لومړي ځل يې زما بې سرو پښو
ليکنو ته د شعر په خطاب سره، د ادبياتو ډګر ته هڅولی يم او همدا
راز هغۀ ته چې د زده کړې لاره يې رابښوولې،
خپلې ګرانې مور رابعه لامع او ګران پلار شاه حکيم لامع ته
په مينه او درناوي ډالۍ کوم.

غزل

د پاکو هیلو کرښې ، په خوبونو کې لولمه
تعبیر مې د خوبونو ، په خیالونو کې لولمه

د مهـــر په مانا مې، زړه ایمان نه ؤ راوړی
خو اوس یې پاک سرود په معبدونو کې لولمه

کوډګر د کوڅې نه یم چې به کرښې د لاس ګورم
تقـــدیر د خوبرویانو ، په باغـــونو کې لولمه

حسین مې ځان ګڼلی ، کربلا یې کړه د مینې
اسمانه زۀ دې نیت په تنـــدرونو کې لولمه

د سترګو تور قلم مې، ستا انځور کې پاته راغی
د حسن صحیفې دې، په ســوچونو کې لولمه

د لاس غریبې ګوتې، اند ښنو په تاو راوستې
قسمت یې ستا د زلفـــو په تاوونو کې لولمه

"لامع " ته یې کیسه کړه په ساده ساده نظمونو
لمنځنه چې یې وړ وي، په شعرونو کې لولمه

رحمن مینه
د 1385 کال لړم میاشت

د دردونو تجلا

د ټاپو په څېر رانغښتی یم غمونو
د هجران لمرمې پرسرباندې ځلا کړي

د ژوندون څپانده سیند په بهېدو دی
هر یو موج یې ارمانونو ته مې شا کړي

یک تنهایمه د ژوند په بېدیا کې
هوسونه را ته لېرې نه خندا کړي

چې د مینې غوټۍ تویې له ښاخو شوې
زما نصیب ته ځکه هر بلبل ژړا کړي

چې د خیال و لوړ اسمان ته خپل نظر کړم
بخت مې تورې وربځې مخکې راپیدا کړي

هر منظر د طبیعت ته چې زه ګورم
پکې درد مې له دردونو تجلا کړي

د "لامع" د شعر قلم چې په ګډا شي
د ګوګل بسمل مرغه یې واویلا کړي

احمدشاه بابا مینه_کابل
1384

د زړه خواست

لکه پردېس جانان چې وګوري څوک
داسې يې ماخواته راودانګل دې
ځان يې وړو چابک ګامونو باندې
راسره لارې سرکې جوخت جوګه کړ
خو وچې شونډې يې لاهسې،
يوې شکېدلې او سپېرې غوټۍ دګلو په شان
سره ونه خوځېدې !!
....
نمجنې سترګې يې د تلو په لارې ښخې کړلې
فقط د لاس په خوله يې،
خپل دزړه خواست زما له لاسه وکړ
چې ووړ ورغوی يې څه ډک غوندې شو
بيايې د مينې د وروستۍ شېبې په شانې کرار
زما د لاسونو ګوتې خوشې کړلې
او د زړه خواست يې چې يوه روپۍ وه
په سرو منګولو کې خپل ټينګ ونيوه

طلوع ټلويزيون
1382 د کب مياشت

سیوری

د ژوندون لاره اوږده،
هیله د سیوري په شان
زما د رنځور وجود ځو چنده مې تر مخه درومي
او زه ستومانه لاروی د امید تنده په خولهٔ،
پسې ګامونه اخلم
خدایه ځراغ غواړمه
داسې د مینې ځراغ،
چې سپینې وړانګې یې اثر وشیندي
او دا د هیلو سیوری
د ژوندون لاره کې، په ما پسې شي

لمر ټلویزیون
د 1385 کال لیندۍ میاشت

یو څو کرښې

رانه غوښتي مې دلدار دي یو څو کرښې
د زخمي زړګي غمخوار دي یو څو کرښې

زما په مینه یې لا زړه نه دی روښانه
ورغلي تر دې ښار دي یو څو کرښې

بخت مې وکوت و کوږ کړ ته، راته یې ووې:
ستا ورغوي کې په شمار دي یو څو کرښې

د تقدیر کاتبه نور مې ځور پرېږده !
پر تندي خو مې راښار دي یو څو کرښې

وې مې لنډ مې کړ مزل د خوارږه وصل
وې لا پاته پر دې لار دي یو څو کرښې

دا د ژوند د هیلو شمعه ده، ویلیږي
چې راماتې په رخسار دي یو څو کرښې

دا مې سترګو کې سرخي د وینو نه ده
ستا د مینې له انګار دي یو څو کرښې

"لامع" ته یې په ښو ورته لیکه تل !
چې و یار ته دې یادګار دي یو څو کرښې

کابل-رحمن مینه
د 1385 کال د تلې میاشت

ځانمرګي ته

زه د مرګي له تياري کندې څخه نه وېرېږم
پام چې ډارن نه يمه
خو لږ څه صبر وکړه
ځکه تر اوسه مې جنت ته تلوسه نشته لا
زه د بې وسو بچو خولې ته مې ګوله لټوم
زه يې و تن ته د زاړه ټوکر جامه لټوم
زما د بچې سترګې چې سرې وې د پرون له لوږې
پر ما يې غږ کړ چې "راګوره ابا
ماته دې سپينه کتابچه د ښوونځي هېره نشي ! ! "
هغه مې هېرې نه دي !
زه به يې مور ته خامخا دارو درمل رسوم
پام چې ډارن نه يمه
خو لږ څه صبر وکړه
تا که د نورو په وژلو کړولو باندې
د جنت حورو ته خپل غيږ پرانيستې
خو زما د رنځورې ربړېدلې ميرمن
د درد نارې يادې دي
زه د جنت حورې دا دومره ژر نژدې نه غواړم
ته که د کفر په وژلو کې ميړانه ښيې
خو زه مسلم مې وينه نه دربخښم
ما لا تر اوسه د جنت له حرصه
نه اسلاميت نه انسانيت هېر کړی
باور په خدای کړه چې په لوږه مې نن
له کوره دغه کراچۍ ايستې ده
زه د مرګي له تياري کندې څخه نه وېرېږم
خو په الله مې قسم
چې په هغې دنيا به
له دې تېاکو نه په ډکو لاسو

ستا د کفن ګرېوان په ډاګه نیسم
زه به د خدای پر وړاندې تا وپوښتم
چې دې جنت ته د ورتلو په بدل
ولې بچیان دې یتیمان کړل راته
ولې دې کونډه کړه رنځوره میرمن
ولې دې بوره کړه سر سپینه بوډۍ
ولې دې وراره کړه بې وسه نجلۍ
زما د بچو لاس به د چا په وینو سور شي وروسته؟
هغه د کور میرمن مې
خدایزده چې چېرې به څادر د سوالګرۍ هوار کړې؟
ته که د کفر په وژلو کې مېړانه ښیې
تا که جنت ته خپل زړګی تود کړی
خوزه مسلم مې وینه نه دربخښم
زه به په ورځ د قیامت
هرو مرو د خدای په مخ کې له تا وپوښتمه
بس دا ده سا مې خیژي
نور نو په وینو رنګ شوم
خدایزده چې زما بچي به
زما د کفن پیسې له کومه راوړي؟
خدایه ته رحم وکړې
خدایه ته رحم وکړې

لمر تلویزیون
د 1385 کال د وږي میاشت

ډغرى

د تورتمونو خپې ماتې شولې
تقدير له سره خپلې لوبې پيل کړې
زه د تيارو په منځ کې ورک شوم لکه وورې کوچنى
نه کومه لاره، نه د هيلې وړانګه
په هره پوله د تيارې بلا ربې بچي زيږوي
برى پيرى شو ، ايتونه شوم زه
خو دا زغملى نشم !
زه به له سره د تيارو نبامار جګړې ته بولم
زه به يې پوه کړم چې انسان يمه زه
تقدير به زما ډغرې بيا وګوري
خو که مې مټې ته څه تاويز وليکې
او ځابنت د مينې را کړې
ماته به نوې دريځې د هيلو پرانيزې ته
زه به له هغو دريځو څخه لمن ډکه کړم
او د بزګر په شان به يې وشيندم پر تورو خاورو
تر څو رڼا غوندې را وټوکيږي
او دا تورتم موجونه
د ژوندانه پر ډګر ماته وکړي

کابل-لمرتلويزيون

د اننګو غمي

ما د ستورو او د ځمکې
پټې مچې ولېدلې
چې له لېري يې په مينه
يو له بله ځارولې
د يوې شپې لپاره
د ايمان ځلې برباد شو
د لمبو ګوتې شوې ښخې
په ځيګر د سرو خاورو
روح مې شرنګ وركړ پايزېب ته
لكه مستو نڅاګره
خو ته نه وې چې نثار كړې
پرې غمې د اننګو خپل

كابل- د ميوند صالون
د 1385 كال د وږي مياشت

مانۍ

د تیاره ځنګله په غیږ کې
یوه د ننګه شان مانـــۍ ده
نرۍ لاره ده ورغلــــې
پر هر ور یې لو کړې ده

....

پر شاوخوا یې دی خپور شوی
تور څادر د بې غــــــربیو
د چا پل یې مخته نشـــته
نه اثـــــر د رنګیـــنیو

....

د اسې ښکاري چې بې وخته
ترل شـــــوې دا مانۍ وي
جوړیدو څخه یې وروسته
اچولې پرې کــــړې وي

....

هره د ننګه مـــــناره یې
په ملا غوڅه ماته شوې
هر یو تاخ یې نـــړیدلی
د چـــونیو ځاله شوې

....

د مانۍ خاونــــده ورکـــــــه
بس یو تاج یې پروت په پلاز دی
خپله نشــــته، حـــکم یې نشته
خو واکـــمن یې خیالي ناز دی

....

دې مانۍ ته چې راغلـې
هــره پلا کومه شهۍ ده
هــره هیله یې د مینــې

په ورونو کې زنـدې ده

....

دا مــانې نه ده، کلا ده
د لـــرغونو طلسمونو
جادوګر يې پکې نشته
خو اثر شته د سحرونو

....

د ازل له ويش راهيـسې
دا مانۍ ده زما په پيښکه
خلک وايي چې دا زړه دی
خو وتلی دی له سيـــکه!

طلوع تلويزيون
کابل
د 1384 کال د وږي مياشت

د غم نڅا

نن د اوښکو لبریز جام مې، په بستر د خندا اوړي
زړه مې ناڅې له غمونو، هر یو رګ په نوا اوړي

د وجود په کرونده مې، دا څه اور دی لګېدلی
چې له وهمه یې سیندونه، پاس په جګه له ما اوړي

درد میلمه و، اوس کوربه شو، لا به درد شمه پخپله
دا جوهر له کومه راغی، چې ناسور په دوا اوړي؟

څوک د مینې پوروړی، چا احساس ته غاړه ایښې
یو په وینو کې لمبېږي، بل د ژوند په سودا اوړي

چې په نرمه ژبه پرې کړي، خپل د مینې نری مزی
هره نرمه یې ښبرا شي، هر مرهم په سزا اوړي

د غاټولو په شبلو کې، ما د زړه لالونه غوښتل
څه خبر چې هره پاڼه، لکه زوز په ردا اوړي

دا یې ول پر ول کاکل دی چې یې قتل کړل ملکونه
که باور د بشریت دی، یو د بل پر قفا اوړي

لامع ته یې درننښت وکړه، ستا د شعر نوی استاد دی
هر یو موج ددې دردونو چې دې اوس په اروا اوړي

لمر تلویزیون
د 1385 کال د وږي میاشت

تنکی مینه

ښکلی خیال دې د خدا پریوت زما پرسترګو
لکه چې ړوند شومه، بې تا بل څه لیدلی نشم
ستونی مې بند شو په لیدو دې، ژبه لاله شوله
نه چې بې نومه دې پرخوله، څه نور ویلی نشم

مینه دې اور شوله، شغله شوه ټول راو ښغاړمه
ځان مې لمبه شو، هډ مې وسوځید، ځیګر مې کړم
نه دې ستایلی شم زما مینې په داڅو کـرښو کې
نه چې ښایست دې راته مات کړهم د ذهن قلم؟

داخل مې هوډ دی چې ښکاره به دې لاسو نه نیسم
د میـــــنې راز به مې عالم ته رسـوا واړومه
زه به مې خپل ټوټې ټوټې زړه درته مخکې کیږدم
د خـــاورو شویو هیـلو غـــږ به یې درواورمه!

احمد شاه بابا مینه
کابل

په سلګېو کې موسکا

ديوالونه راته خاندي
اسمانونه راته خاندي
د ژوند هره ائينه کې
ارمانونه راته خاندي

....

هر سلګۍ مې شوه موسکنه
هر پرهر په رغېدا شو
نه چې ژوند دې نوی شوی
پرې اودم د مسيحا شو

....

څانګه څانګه شوه له مينې
د حسونو زمزمه شوه
راکې نوی روح يې پو کړ
(سرتر پايه فلسفه شوه)

....

ماته يې دومره مينه راکړه
چې له ځانه بيګانه شوم
ټول وجود مې يو غزل شو
هر اشنا ته ترانه شوم

....

د تقدير کړۍ شوه سُسته
د "غنی" خيالي ادم شوم
پاس په عرش کې مې ګڼا ده
کله زير او کله بم شوم!

***د غني خان دې شعر ته اشاره چې وايي:**
د موسکو سترګو جانانه، لر له پښو مې کړه دا پړی
بيا مستي د خاورې ګوره او ټوپونه د ادم

کله شرنګ د هوا خوا کې کله زير او کله بم
د تقدير کړۍ که سسته، بيا زما ګډا ته ګوره
ستا د عرش په منارو کې، ليونۍ خندا ته ګوره !

د زړګي دوا

کـه خنـــدا کـه يې ژړا   کـه مکـــيز کـه يې ادا
که خوږې خوږې خبرې   که دعا که يې ښـــېرا
که غصـه او که يې قهر   که يې شور که يې شنا
چې پيرزوېې وي له زړه نه   که زقـوم وي که دوا
چې مې سترګې پرې رڼې شي   که يې مخ وي که يې شا
د هجـران هره لمحه يې   که سبـا وي که بيـګا
د الـفت په اتـــهام يې   که بخشش وي که سزا
دغه واړه مې زړګي ته   هم دوا ده هم شـفا
خو چې ووايي جانان مې   په اخلاص او په صـفا:
چې په دې لويه نړۍ کې
يار مې نشـته، بې له تا !

کابل- 1383
په پوهنځي کې د لکچر پر مهال

لېمې

زما لېمې کمزورې نه وې
چې د اوښکو باران جوړ کړي
خو دا ستا تږو خيالو مې
پر سپېرۀ ګرېوان، په مينه
سرې چينې وبهولې ! !

کابل- رحمن مېنه
د 1385 کال د لړم مياشت

د هیلو ډېوی

د مینې و بورجل ته مې جانان کله راځي؟
ریښتوني ژوندانه ته مې ارمان کله راځي؟

تقدیره هتکړی دې زما د روح لاسونه شنه کړل
له نویو زولنو ســـــره جیلـوان کله راځي؟

په شپو مې له ځراغ سره د زړه لاره څارله
چې دې زړې کلا ته به کاروان کله راځي؟

سپلیو مې د هیلو ډیوې مړې کړلې بې دریغه
د ژوند سرکشه اور ته مې توپان کله راځي؟

د زړه زخم ناسور شو، مسیحا ورلره بویه
پتهی په لاس طبیب یې د درمان کله راځي؟

ددې بڼ و بهار ته اندیښنې د زړه ماران دي
هرګل یې شبنم ژاړي چې خزان کله راځي؟

ډېوې په څېر "لامع" یم، هره اوښکه مې هسیرې
لمـــــبو ته د ځوانی مې پتـنګان کله راځي؟

احمد فواد لامع
رحمن مینه- 1385

د ژوند رموز

اې د ارمانونو ډکه ژونده زما !
په څه خاطر يې مرور له مانه؟
ما ستا په تنګو او تورتم کوڅو کې
ستا په غمجنو او ترخو شيبو کې
د برې څرک ونه موند !

....

اې د غمونو ژونده !!
ماستا په سره لمن کې،
په خواشينۍ هره ګړۍ تيره کړه
خو ما په دې لمن کې،
د خوښۍ خوند ونه موند !

....

ژوندونه نه پوهېږم...
ته يې له مانه خپه؟
او که يم زه کمزورى
چې ان تراوسه پورې،
ما ستا رموز ونه موند ؟!

نوى ښار_کابل

ستا لپاره

تل به دې حسن په ورمــو د سبا ستایم ستایم
زۀ د بل چا نه یم رنګیني، زه خو ستایم ستایم

سا مې اخیستې وه اجل، چې ستا اودم ولګېد
اوس نو هــــر دم یو اځې ستا لپاره پایم پایم

رحمن مېنه-د 1385 کال د لېندۍ میاشت

د زړه ساز

د هجران سیوری په مېنه د لـمر راغی
په دردمن زړه مې ګوزار د خنجر راغی

ماخــو نه وه ازمویلــې دغه لاره
څو پرهوښ باندې راتلم داکمـر راغی

چې نصیب مې د تورتم ځنګلو په څېرشو
ماله هله د سپوږمۍ مخ قــــدر راغی

راتر غوږه مې ګوګل نه د زړه ساز شو
چې راویښ شه اې غافله، سحر راغی

ما دمینې ډیوه بله کړه خپل زړه کې
نابېره پرې د منې ګــــذر راغی

زما له سترګو د یاقـوتو دانې ځاځي
پرې چې کله ستـا د مینې اثر راغی

ما د یار لپاره خدای نه قاصد وغوښت
بد خبر یې د هـــوا په وزر راغی

واړه ښکلـي مې نظرنه شوه معدومه
چې بصر ته مې د ژوند دا سفر راغی

(لامع) ځکه ډیر کړیږي خپل غزل کې
چې په مخه یې د ژوند لوی ټکر راغی

کابل

سپیره شناخته

بیا مې ځان ومونډ لالهاند د برخلیک په کوڅې
بیا د تاریخ پرڅلورلارې باندې ودرېدم
بیامې دشک څپو دفکر د دریاب پرمخې
خپل وزرونه د طوفان په ښه وغوړول
****
د پرون اوښکې مې تراوسه پورې سترګې خارې
زه د هغو ترشا راتلونکې مې خړپړ وینمه
دتېرو تورو شپو کیسې مې لاتر اوسه پورې
د غوږ په تشو ګړنګو کې سوې کړېکې وهې
چې یې پګړۍ دابا ښکته کړه پردو مخې ته
چې یې ځوانانو نه زما د وطن بڼ خالي کړ
چې یې کوڅې زما د پېغلو پېغلو نجونو ځیني
د بېشرمۍ په چړو پرېکې کړلې
چې یې د دین او د افغان په نامه لوبې وکړې
چې یې وطن راته ددې زمان دوزخ جوړ کړلو،
هغوی مې تېوله خپل وو!!
****
اوس که د وینو او جګړو ښامار مې کور ته راځي
چې یې د وینو او ورانیو ننواتې کې یې
خپل دایمان او عقیدې پسه حلال کړي راته
زه چې یې غاړې ته نظر کړم نو پوهېږمه چې،
هاغه د عذر پړی!
ددې په خوښې یې په غاړه ځوړند شوی نه دی
نویې دمکر او تذویر څخه داډکه پلمه
په زړه او خوله باندې منلی نشم

زه دهيواد پرونۍ سرې ورځې مې
په دغو سپينو ، کم شېبو تالندو ،
رڼې ليدلې نشم
****
زه دبابا پرسپېرې شناختې مې ګردونه وينم
چې د پردو له قهرجنو ګامو
پرې پرېبوتلي او پرېبوځي پسې
که يې رڼه کړم نو پړونۍ د ابۍ به مې بيا
هغه د وينو او جګړو ښامار په سرو ګوتو کې
ټوټې ټوټې په خاورو ولړل شي
****
بيا مې ځان وموند لالهاند دبرخليک په کوڅې
بيا دتاريخ پرځلور لارې باندې ودرېدم
بيامې د شک ځپې د فکر د درياب پر مخې
خپل وزرونه دطوفان په ښه وغوړول

احمدشاه بابا مېنه_کابل
د 1383 کال د ورې مياشت

ستا تصویر

د تقدیر په تور ځنګلهٔ کې لالهاند وم
د سیندونو د موجو په شان څپاند وم

نه مې ستر ګې په ښکلا وې بوختې شوې
نه مې سپینې په کوم اور وې وریتې شوې

زړه مې تنګ و ددې دهر له چوپتیا نه
شوم ستومانه له ژړا نه، له خـــندا نه

د ماښام له ازانـــګو سره مې شپه وه
سا مې ورکه د مرګي په کور دبره وه

خوب ورغلـــی تر لیمو و د خوبانو
د ډیوو لمـــبې پرتې پر باړخوګانو

یک تنـــــها ومه د شپې په بیـــدیا کې
په تن چوپ وم، خو یاغي وم په اروا کې

د خیالـــــونو په تالونو زنګـــېدمه
د ریښـــــتوني ژوند له نومه مرېدمه

نابیـــره مې تر ستر ګو ستا تصویر شو
له رڼا یې خوار خراغ په زړهٔ زهیر شو

د تیارهٔ ماښام په غیږ کې همنوا شوم
تنها نه وم اوس نړۍ ته په خندا شوم

د حسرت اوښکي مې وچې له ليمو شوې
ددې باغ بوراوې مستــې په وږمو شوې

شنه نغمه مې د عشـــق واورېده شيرينه
په رګـــو مې شوه ورګډه د تاک وينه

ما ويل زه به يم يو اځې اوريدونکی
ددې ښکلي ساز يو سری نڅېدونکی

په تيارو کې مې رڼاوې ولـــيدلې
په روان کې مې ډيوې وې بلــېدلې

د خوبنې نه مې بستـــــر راباندې تنګ شو
غم مجنون شو سرګردانه ړنګ په ړنګ شو

خوب مې سترګونه اسمان ته کډه وکړه
د شعــر تخم مې په زړه کې وده وکړه

د يو ليک تکل مې وکـــړو اشنا ته
له دې شاړې ځمکې، شنې د ګلو خوا ته

چې په ټکو يې سجدې کړم د ښېګڼو
د موسی په څېر يې ولمنځم بې پڼو

کابل- رحمن مېنه
1385 لمريز کال

د مينې شور

د هجر و دردو ته دې، خيال د زړه ټکور دی
بدل د دې احسان دې، هم زما پر اوږو پور دی

لېمې که مې په عجز، په تړلو شونډو ژاړي
سينه مې ديوانه ده، ستا د مينې پکې شور دی

قـــدم قـــدم سلګۍ دي ، هديره د ارمانو ده
دا خاوره غم لړلې، بد نصيب يې په غم تور دی

مېلمه دې د يادو يم ، خدای خبر چې ته پخپله
دچا په ياد سوځېږې او منزل دې دچا کور دی؟

هلال دې حلال کړي، د تنکيو زړونو ستوري
اسمانه نه چې داځل، د لور وار دې زما په لور دی

کابل- لمر ټلويزيون
د 1385 کال د لېندۍ مياشت

د خیالونو ترانې

د افغان پر عضمتونو، بیا راګډې زلزلې دي
د سرېن پر کهول باندې،بیا د ظلم انګازې دي
بیا د بیټ نیکه له پښته بهېدلې سرې ولې دي
بیا سره کړي خپل لاسونه،له دې وینو زمانې دي

بیا د سپین غره په لمن کې، د پښتون بابا نارې دي
برکت له خدایه غواړي،پر اولادې سترګې سرې دي

د پکهت پر اوسني حال،دزردشت ریشې ژړا کړي
بایزید په خپل مرقد کې، له دې حاله واویلا کړي
اهریمن له ډېر خوښیه ،د فلک لاس ته خندا کړي
سرې لمبې دي بلې شوې،دپښتون کورکې نڅا کړي

تیرو شویو زمانونه، چې ورپاته څه اسرې دي
ننني پښتون په لاس کې،خپل د کور تورې ایرې دي

پر ګونډو یې پکتیسیا کې، سکندر غوندې اتل کړ
د غورمځکو کې یې تورې د عربو مات یرغل کړ
د چنګیزخونړی اس یې،د بامیان په غروکې شل کړ
د انګریز ماته یې جوړه، ونړی ته ستر متل کړ

خو چې ګورم دغه ټولې،ماته اوس څو افسانې دي
د تاریخ پاڼو کې پټې،د خیالونو ترانې دي

نوی ښار_کابل

د خوناب کلی

بېګا مې خوب ولیدهٔ
یو داسې خوب چې،
له ډېره برمه او وحشته یې ژوندي ویرېږي
خوب کې مې لار وهله
له لامکانه د خوناب کلي تر لرو څنډو
اسمان کې ستوري نهٔ و
بس توره وربځ وه
چې د لمر ژېړ او نیمه ژواند مخ یې په تور کفن کې
د غرونو هاخوا هدیرو ته و سوغات ورکړی
لاندې پر ځمکه باندې
د لارې دواړه غاړې
د کروندو په بوټو پټې وې تر پایه پایه
بوټو و قد کاږلی
د بنیادم ترونو
د کروندو له منځه
یو عجیبه شاني اواز پورته و
لکه د ویر په بڼ کې،
له خوشحالۍ نه د کارغانو چیغا
لار مې کږه کږه کروندو په لوري
خدایه دا څه مې لیدل؟
د بوټو منځ کې د مارانو بچو
د ټولګیوالو په څیر،
د کرکې ساز په یوه خولهٔ چلاوهٔ
په دنګو بوټو مې نظر ولګېد
له هر وښکي یې شین لړم و ځوړند
ژر مې تکل د ستنېدلو وکړ
لاره اوږده وه، اوږده
او زه ستومان مسافر

له لامکانه د خوناب تر کلي
په یو نفس وم روان
لاره ختېینه شوله
ختې راپورته شوې، راپورته تر زنګونه زما
خو ما لا لار وهله
له دې هیبته او ستړیا نه مې شوې نارې وچې
څو مې شرشر د یو کاریز واورېدهٔ
لاره مې لنډه کړه اواز په لوري
ژر مې یو څو لپې تر خولې کړې څیني
خوله مې تروه شوه تروه
ګوتې مې ښویې شولې
چې مې کاریز کې سترګې ښخې کړلې
اه خدایه، څه مې لیدل؟
وینو پر تیرو خپل سرونه وهل
په چیغو چیغو راترشا شومه ختېینې لار ته
او په ستومانه سا مې
تنګو کوڅو ته د خوناب د کلي
خپل قدمونه بیول
د کلي خوا کې مې یو اور ولیدهٔ
چې ورترغاړه یې سړیو کتار
تورو جامو کې اتڼونه کول
او لږ څه ها خوا، پر نمجنو ایرو
د ښاپېرو بچو ژړا کوله
ستوني مې وپړسېدهٔ
غوښتل مې چیغه وکړم
خو غږ مې نهٔ راوتهٔ
ختېینه لاره مې راخپله کړه، مزل مې ونیو
څو د خوناب کلي و زړهٔ ته مې ځان ورساوهٔ
تېوله خوله خوله وم
شېبه مې دمه وکړه

چې نابېره مې اواز د ناقوسونو واورېد
څو بنیادمه راپیدا شول له کږو کوڅو نه
سرونه ښکته، څادرونه په سر
په ښي امسا، په چپ ناقوس نیولی
چې مې کتل یو څښور یې راووست
په ځنځیرونو او رسیو کې پټ
مخ یې په وینو رنګ ؤ
او په بې واره یې له شونډو دا خبر راوته:-
"مځکه ګردې ده، ګردې
مځکه ګردې ده، ګردې "
ناقوس په لاس سړیو
د څښور زخمي لاسونه، په صلیب وتړو کل
څو شېبې وروسته په ټول کلي کې یوازې زۀ وم
او یو صلیب چې پرې ورځوړند و د څښو خاوند
بېرته مې لار ونیوه
خو ډېر ستومانه ومه
یو ځل مې شاته شو نظر، پر دا وهلي لاره
بیا مې کړې کړې خپلې سترګې د راتلونکې په مخ
د څښور خبر مې غوږ کې ازانګې جوړې کړې:-
"ځمکه ګردې ده، ګردې
ځمکه ګردې ده، ګردې "
یو ځل مې لاس کړ د لار ختو ته له ډېره قهره
او په کوکارو مې وروارې کړې، صلیب په لوري
خو دۀ یوازې خپل په وینو لمبېدلی، سور مخ
کرار، کرار راته راواړؤ لږ
او په ترخه خندا یې
زما له لمنځنې نه مننه وکړه !

رحمن مېنه- کابل
د 1385 کال د لړم میاشت

رنګين باغ

د هستۍ په رنګينو کې
د رنګونو په باغو کې
يو لوی باغ دی چې يې کرکه
له هر ښکلي رنګ رازيږي

په ښکاره ګلان يې ډېر دي
يو تر بله غاړې غړې
خو تر هرې پاڼې لاندې
نفرتونه دي، خوټيږي

کله يو رنګ زورور شي
پر دا بل وزر کړي پورته
کله ورک شي له دې باغه
کله نوي راټوکيږي

دا رنګين، ښکلی زرغون باغ
د دنيا ستره نقشه ده
ښه په ځير يې ننداره کړه
که نه ژر به بيا بدليږي

رحمن مېنه- کابل
د 1385 کال د لړم مياشت

خاورینه حوره

یوه حوره ده خاورینه
شنه خندا یې نمکینه

خوږې شونډې یې شکرې
په سر توره په مخ سپینه

د جنت وږمې یې راوړې
دوزخونه پرې تړینه

هډیرې یې لړزولې
اوس ژوندو نه اخلې وینه

شیخ که ولیده ناخاپه
دین مذهب به ورنه ځینه

ها چې حسن کې یې خو کړې
ته یې ځای شې تاترینه

د الله د لاس جوړښت دی
انځور شوې ده په مینه

د لامع د خیال کتاب دی
هره پاڼه یې زرینه

کابل- لمر ټلویزیون
د 1385 کال د وږي میاشت

غچ

(کاشکې مې ګوګل کې دزړه په ځای ډبره وای)
نه وای زه زهیره، په ژوندون کې زه سخت سره وای
نه ومه روان پسې ، تقـــدیر ته برابره وای
نه ومه حساس ، د ژوندون مخکې بې اثره وای
(جوړ هم له ډبرونه زما سراو ککره وای)
***
نه مې وای زړګۍ سوری د ظلم په نشتر باندې
درد و الم نه وای برې شوی زما ځیګر باندې
نه وم ویلې شوی د ژوندون په هر ټکر باندې
(غم لکه د ژرندې ګرځیدای زما په سر باندې)
(پیښبو د زمان سره مدام زما ډغره وای)
***
نه وای کـــړیدلی د غـمونو له هرنم سره
ومه بې پروا زه او خوشحاله له هر دم سره
نه وای زهیر شوی زما زړه له هر ماتم سره
(زړه مې نرم نه وای چې ژړلی مې هرغم سره)
(غم زما له لاسه ژړیدلای درپه دره وای)
***
لاس مې وای نیولی په سختۍ کې دمظلوم بشر
دوی ته مې راوستی وای په جبرد ژوندون سحر
زه ومه خنجـر برابر شوی د ظالم ټـــټر
(زه لـکه د تندر رالویدلـــی د ظالم پرسر)
(تیرو بیر وتلی یې له زړه او له ځیګره وای)
***
(ما د جابرانو ډبرین زړونه مات کـړي وای)
دوی مې د مظلوم د حق لپاره ډیر ځپلي وای
ښیرې ددې منحوسو مې وخلکو ته ښوولي وای
بیامې د ناحق وینو بدل کې دوی وژلي وای
(غچ د ماتو زړونو مې اخیستی له جابره وای)

د نرګسو شبنم

ته شبنم شه د نرګسو ، زه به اوښکه توپاني شم
ته رنګيني وربخښې راوړه، زه به مينه باراني شم

ته دې سترګې کړه راغبرګې، مړينه ژوبله دې زما وي
تيز ناوک دې راګوزار کړه، زه به موخه صيادي شم

که دې زړه راڅخه وکيښ، که دې ړوند کړمه په سترګو
که دې سا کړه راته ګرانه، پر ډېوې به دې ستي شم

زه به ژوند درنه واري کړم، خپل وجود به درلوګی کړم
که دې زړه په لاس کې راکړ، زه بسمل به شيدايي شم

که د هجر په روژې دې، نرۍ مياشت ووځي د وصل
پر کعبې به دې راتاوشم، يو اذان به بلالي شم

هيله مه ماتوه ګوره، د ټول ژوند متاع مې دا ده
که اميد دې رانه واخيست ، زه به ځان ته تباهي شم

غم د زړه مې دومره ډېر دی، چې يې وچه کړه را ژبه
که نه بڼ کې د اشعارو، زه "لامع" به "جهانی" شم

رحمان مېنه_ کابل
1385

وروستۍ خبره

هیښنه پاته وه له میني
په کرار یې راته وویل
چې که موږ سره جلا شوو
ستا وروستۍ خبر به څه وي؟
زه یې لا هیښ کړمه له ځانه
هک حیران ورته ولاړ وم
وې عجیبه مې پوښتنه
خو ځواب ته مې تلوار دی
له خیاله رابهر شوم
د هجران غم مې په زړه شو
ورو مې وویل چې اخر به
زه اول کلام تکرار کړم:-
پرما ګرانه یې له هرڅه!
پرما ګرانه یې له هرڅه!

کابل-رحمن مېنه

اسمان ته

اسمانه مورِ خو څه دښمن دې نه و
چې دې زمورِ هيلې په ړلی وويشتې
مورِ خو له وريځو دې باران وغوښتهٔ
دا سې باران چې ،
له سپينو وريځو نه پر تورو زړونو
د عشق پيغام وشيندي
او بيا دې لمر په سترګکو کې لړِ موسکی غوندې شي
پخپلو نرمو وړانګو
د محبت تخم زرغون کړي پر دې وچو ، سپېرو
خو خدا ېزده نه پوهېږم
چې دا مو ژبه شوله لاله او خبر نيمګړې
که ستا تر دره دغه سوې نارې درنه غلې؟
چې تنکی هيلې شوې تعبيرې په نسکورو کړنو
ستا تورو وريځو مو د ژوند پر دې خاورينو کوڅو
د غم نېزونه مات کړل
د هر پټي پر ځای مو شنهٔ شول پر کوډلو وابنهٔ
دا سې خو مورِ نه غوښتهٔ ! !
اسمانه ګوره چې دښمن دې نه يو
دا ځل ښکاره درته نارې وهمه
که دې بيا وغوښتل څه واوروي
دا تورې وريځې دې له مخ پاکې کړه
د دغو تورو بلاګانو ويروونکې غرا
زمورِ د ماشومو غوږو خولې نه لرِ څه لېرې ساته
اسمانه زه دې سپينو وريځو ته لمن غوړوم
خو تورې نه قبلوم
نور خو به بس وي د نيزونو سيلابونو څپې
دا د غمجنو ، در په درو بې پلرونو نارې
اوس دې ځان برګ کړه چې ښکلا پيدا شي

له سپینو وریځو دې رڼا پیدا شي
تخم به وشیندو نفرت څخه پر ډکو زړونو
وده یې تا ته سپارم
ته یې روزنه وکړې
ته یې پالنه وکړې

کابل- لمر ټلویزیون
د 1385 کال د تلې میاشت

باران

دغه ښاخکي د باران دي
چې پر ځمکه راوریږي
که قطره قطره ده اوښکه
چې له وریځو راڅڅیږي

نه، د ځمکې وړو بچیان دي
خپلې مور ته راستنیږي
چې په مینه مینه داسې
پر سینه یې ورلګیږي

یا د سولې یو لښکر دی
د اورونو کربلا ته
پر کبابو زړونو اوري
مجنون مړ کړي ولیلا ته

هر نغمه یې ترانه ده
د خوږمنو زړو غوږو ته
هر یو ضرب یې یو مقام دی
د سپتار نرې تارو ته

دا سینه د وریځو چوي
د دنیا له هر ببداده
که د ښاخکو له هجرانه
په غوغا ښکلې بریښنا ده

زړه را پاڅه په نڅا شو
د دې شنه باران هر ساز ته

کله زیر شو کله بم شو
کله وخاندو غماز ته

د شنو پاڼو، شنو ګلبوټو
شینکي باغ په شان، بې باکه
په باران ځنې لمدې کړو
وینه وزبېښو له تاکه

خپلې لپې به کړو ډکې
له دې سپینو مرغلرو
یو تر بله به یې ځار کړو
په خوږو خوږو خبرو

د یوې شیبې لپاره
غم به هېر ددې دنیا کړو
زه، باران او ته درې واړه
پر واټو ګډه نڅا کړو

که خندا که یې ژړا ده
لوړ اسمان به پرې خبر وي
که د سرې ځمکې دوا ده
ددې غرو به پرې نظر وي

مونږ ته بس د مینې شور دی
چې مو زړونه سودایي کړي
پر وجود مو را ورېږي
رانه لېرې جدايي کړي

کابل-لمر تلویزیون
د 1385 کال د تلې میاشت

تالاشوې جدايي

زړه راپاڅه چې د عشق ميګساري ده
په دنيا کې يو بـــل رازي بې تابي ده

د شـيرين قصرکې بيا نوی اوازدی
په بيستون کې نوې چيغه فرهادي ده

د صنم له ستـــرګو بيا ناوک وريږي
پرېکړ د ميـــنې بيا صف ارايي ده

بيامې خيال ته دجانان يوسه چې هلته
تالاشوې د ذهـــنونو جـدايي ده

د بيلتون غمونه پس له دې ته مه کړه
چې د هجر غم اوس لويه رسوايي ده

د جانان د شونډو رنګ لره په ځان کې
بې له دې رنګه مې سا کلـه باقي ده؟

نوم يې ساته پخپل هـرواررپيدو کې
شيرين نوم يې زماوژوندته روښنايي ده

د مخ لمر يې تل په ځان کې لامع ساته !
چې غروب يې ستا دعمر خاموشي ده

کابل-نوی ښار

کلونه وروسته

کلـونه وروسته ما هغه ولـیده
چې د پخوا په شان یې ماته کتل
نه لـه دردونو ، المــونو نه مې
نه له ماتم، نه له غمونو نه مې
نه د زخمي زړه مې خبره وه،لا
ترپخوا زیاته مې نشـــه ولیده
***
مخ یې د ژوند په خوشحالیو سور وو
د خولې غونچې کې یې خندا بریښیده
زه یې لا هســې یو پردی ګڼلم
خپله شامـــته مې چـپه ولیده
***
زړه مې لیـدو سره یې ولوید یودم
ساه مې شوه بنده،له دنیا پردی شوم
نه خوشحالي وه ، نه د غم څپه وه
نه پوهیـدم چې څه احساس لرمه؟
چې له نژدې مې ها شــیبه ولیده
***
د ژوند سیلۍ راته طوفان ښـکاره شو
چې زما د هیلو کور یې وران کړ راته
او ددې وران کـور د ټوټو له پاسه
اوس ږدي قدم زما د خوبونو لیلا
د میـــــني ماته مې درنه ولـــیده
***
نه مې دا وس وو چې شم تم ورسره
نه مې و مخ ته یې په ځیرکتای شوای
ښایي د میــني شـــرمنده یې اوسم
اویا د خپل مات شوي زړه په کسات

ترینه اوس کرکه او نفرت لـرمه!

غرمزلی

سپیره ټکنده غرمه ده
لړې لارو کې تاویږي
غرمزلی پرمخ درومي
خپلو موخو ته هسیږي
***
مزلونه یې لنډ کـــړي
هم په اوړي، هم په ژمي
هم په واورو ، هم په دوړو
تور تور غرونه یې ترشا کړي
لا راتلونکي ته هڅـــیږي
***
هم یې ټپ پر ټټر باندې
هم مډال دی د ویاړونو
د اوږده سفر په لړ کې
خاطرې یې دي موندلي
چې ورپاده شي خوږلنه
په خیالونو کې نڅـــیږي
***
ترشا پاته اوږد سفر کې
کړاوونه یې هم لیـــدلي
چې کوم درد یې ورپه یاد شي
سپیلني په شان نولـــیږي
***
لایې غابنې دي په مخ کې
لا پیـــچومي ورته ګوري
لا د لویو غرو په څوکو
له ابهامه ډکـــې وریځې
هرکلي ته یې تاویـــږي

ددې تورو غرو تر شا به
یوه دښته وي د ګلـــو
هر غاټول به ورته خاندي
هر ریدی به ور مسـیږي
***
ددې ښکلې دښتې پای کې
یو بورجـل به وي د مینې
د اوږده سفر سـتــړیا به
په یو دم شي ورنه لیرې
غرمزلی په دې هیـــله
پر خپل هوډ باندې پائیـــږي
***
خو دا لاره نا اشنا ده
نه هواره، نه بیدیا ده
پای یې چاته مالوم نه دی
چې پر کوم ځای به ختمیږي؟
***
څه خبر چې دا وروستی غر
د سفــــر اخر منزل وي؟
د راتلونکي لفظ مانا به،
و دا غره ته رسېدل وي؟

کابل-رحمن مېنه
1384

باور

مینې پر تا باندې باور بایللی
تهٔ رټل شوی یې د عشق له کوره
تا یې په شونډو کې هوس لټاوهٔ
تا یې په غیږه کې اورونه غوښتل
هغې د مینې باران واوراوهٔ ستا پر دښتې
خو تا هغه سپېځلې څاڅکې،
د نیشه ناک کوکنارو سرو ګلو ته
د ودې سا بلله
تا خو خپل زړه د ژوند قمار کې وو بایللی پخوا
ستا د زړې ماڼۍ پر پلاز خو وه، د بلې ولکه
ستا خو روان پردی و
تهٔ پوهېدلې چې بې غمه بل څهٔ نهٔ ورکوې
نن چې ژړا دې ورته واوربدله
غوښن زړګی دې لړ خه ودرزېدهٔ؟؟؟
تا ته کهٔ وغواړې ښېرې وکړې نو
زه به یې دومره پوه کړم:
چې تا ته ستره سزا دا ده په دې تولهٔ نړۍ
نهٔ تهٔ مین شې بیا ،
او نهٔ د مینې بڼ وګورې
نهٔ دې د یار خیالي خبرې، نهٔ دیدن وګورې
د پخوانۍ مینې پر خاورو دې ژوندون شي سبا
نهٔ یې کړونګی،
نهٔ یې دریاب،
نهٔ یې چمن ووینې ! !

کابل_لمر ټلویزیون
1385 کال

سعدي شيرازي

د مجنون مينه

يو چا وويل مجنون ته: نيک قدمـــه !
ولې نه راځې خپل قوم ته وجه څه ده؟

لکه سر کې چې دې شور دليلانه وي
خيال دې بل وي د ليـــلا تمنا نه وي

چې يې واوريد ، بېچاره شــو په ژړا
ويل صاحبه ته مـې پرېږده يک تـنها !

زما زړه دی درد يدلـــی ، رانه پاڅه
پر زخمو مې د زړګي مالـګه مه پاشه

جدايي مې نه سبب د صبـــوري ده
چې دوري کله ناکلـه ضروري ده

ويل چې څه دی ستا پيغام اې وفاداره
څو يې يوسـم و ليـلا ته دې نامداره !

وې چې مه وړه زما نوم شيرين دلبرته
حيف دی زما څه يادول چې وې دا هلته

نوی بهار_کابل

سعدي شيرازي

پر طبيب مين

پخوا مرو کې طبيب پري چــهره وو
دزړه باغ کې جګ چنار او يو دانه وو

نه خبر د زخمي زړونو په دردو وو
نه واقف خپل د بدن په سرو ليـمو وو

حکايت کړي يو دردمن ناچار غــريب
چې څو ورځو کې ميـن شوم پر طبيب

جوړيده مې د ځان نه غوښته له خدايه
چې به ځي رانه طبيب له دغـه ځايه

ډير تکړه او ښه پياوړي لوی فکرونه
بري شوي پرې د مينې ځنځــيرونه

چې بې غوږ د عقــل تاوکــړ د جنون لاس
بيا ونه نيو په ژوندون کې هوش خپل سرپاس

نوی ښار ـ کابل

سعدي شيرازي

عقل او مینه

یو سړي په لاس د وسپنې پنجه کړه   د زمري سیالي ته ئې کلکه اراده کړه
چې زمري کړ دی د خپلو پښو لاندې   زور یې ختم شو او وربل شو ورباندې

یوۀ ووې څنګه پروت یې لکه ښځه؟   پاڅه وسپنې پنجې باندې جنګ وکړه !
اوریدۀ مې چې غریب ویل له لاندې   د زمري چاره نه کیږي په دې باندې !

چې پرپوه عقل غالب شي توده مینه   یو زمری دی بل پنجه ده اهنینه
چې اسیر شې د قوي زمري په ګوتو   بیکاره درته پنجې دي د وسپنو !

عقل یو خوا کړه که عشق درته راتله کړي   چې وورګیند دلرګي لاس کې چلیده کړي

کابل_نوی ښار

سیمین بهبهاني

تسکین

نیمه شپه یې په ساړه نري بستر کې
ناله وکړله له خپلې یو سرۍ نه
په لاسونو کې یې ونیو خپل دردمن سر
په غم لوند شو، موړ له دې بې همسرۍ نه
***
یوه تونده، سوځوونکې خوږه هیله
د زړه کونج کې یې راویښه په نڅا شوه
په رخسار یې توده وینه شوه راماته
په لیمو کې یې تیاره سپینه رڼا شوه
***
یو خیالي انځور له لرو سر راوکیښ
وده یې وکړه، ځان یې ونیو راژوندی شو
یوه پېغله شوه چابکه، په تن ښکلې
په تیارو کې یې سپین مخ لکه غمی شو
***
ددې پېغلې په څېره یې نظر خوږ شو
اه چې څه ښکلی بشر یې بې مثال و
بې له صبره یې لمن ته لاس وراوږد کړ
خو افسوس چې رښتیا نه وه، یو خیال و
***
خپله غېږه یې تیارې ته کړله خلاصه
پر ژوندي خیال یې متې ټینګې کړلې
قدمونو کې یې اوښکې کړلې تویې
پر لمن یې لمدې سترګې وموښلې
***
د خیالي انځور بشر یې په ناز ښکل کړ
مچه یې واخیسته خو خپل له سپېره لاسه
په غاښو یې کړه راټینګه ورته شونډه
خپله شونډه یې زخمي کړه، بې مواسه

***

د تودې هوا څپو ، د سپو غپاوو
د هغهٔ خيالي انځور ورته پاره کړ
د غوماشو بې مداره چيچېدل يې
بې درمانه درد له سره ور تازه کړ

***

له بستره شو راجګ، په ځای کې کيناست
پر سپېرو شونډو يې بل د سګرټ اور کړ
ناکراره سلاکار د انديښنې يې
و نظر ته يو اوږد ليک په کاغذ تور کړ

***

په دې ليک کې يې ليده هغه نومونه
چې په ظلم کې هوسا هوسراني کړي
ولس کښيښنوي زبيښاک ته او پخپله
له غمونو ليرې خوښه زنده ګي کړي

***

هغه کس چې هره شپه له تود هوسه
و بستر ته رابلي پېغله يا ښځه
په ورځ هغه د يوې ښکلې د ښکار کړي
په ماښام يې زړګی تللی وي پر بله

***

په بستر کې دا د مار په شان تاويږي
ځو دا سوځنده احساس د خپل ارام کړي
هغه بل په هره شپه له ډېر هوسه
پر پالنګ يو بل بې واره صنم رام کړي

***

د تسکين سره زبيښونکي څپه راغله
د غبار په شان يې ښه ورسپېره کړه
د دې يخې څپې لاندې وې سکروټې
د کينې لمبه يې لږ شانته دمه کړه

کابل- لمر تلويزيون
د 1385 کال د وږي مياشت

د معيني کرمانشاهي ښکلي بيتونه

لکه شمع زه ژوندی يم په سوځولو
که ونه سوځم ، نو ځم به له جهانه
***
دا څه راز دی د سهار په ايينه کې
چې مخلوق د خدای زيړښيي ترهربل ورځ
***
هرڅه وګرځيد م ښارکې، پيدا نشو
يو د زړه اهل چې پوه شي زما په درد
***
چې يې ترڅنګه د قامت ما هغه زوز ونه ليد
خدای کړمه ړوند هغه ساعت چې مې ويارته کتل
***
موړمې کړه له مينې، ځکه هغه کوم پتنګ چې
نه وي ستي شوی، په سل ګلو به تاويږي
***
هغه وخت مينه کړې ته پيل، چې عمرتېرشي زما
ګل د مريم کړي غوړېده چې د خزان واری شي
***
چې ستا فراق راځخه يوورړ د ويلو توان
په کومه ژبه زه بيان ستادهجران وکړمه؟
***
چينه چې له ډبرو رابهيږي زه حيران يم
د اوښکو سرچينه مې ولې زمادا نرم زړه دی؟